

יוסף זוסדני ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" [בהשתתפות כולל "יחזיקי חמץ"]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת יח' סיון ה-תשפ"ה
פרשה: בהעלתך
הפטרה: רני ושמחי

הדלקת נרות - 19:29
צאת השבת - 20:23
ר"ת - 21:18

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:31

שח לז	בהעלתך
עמוד השחר: 3:59	4:00
זמן טלית: 4:07	4:06
זריחה: 5:36	5:35
צאת: 12:45	12:43
מנחה גדולה: 13:21	13:19
שקיעה: 19:53	19:52

אסתר לר זכור

"להאיר לזולת"

על כל יהודי מוטלת החובה להעלות ולהדליק "נר מצווה ותורה אור", ולהאיר בו את חייו, כדי שהתורה תאיר את דרכו בחיים על כל פרטיה. אך אסור לו להסתפק בהבאת האור לעצמו, אלא מוטלת עליו החובה להביא אור זה גם לזולת, כמנורה שהאירה לכל העולם כולו.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

מצוה שהזמן גרמא!

פרשת "בהעלותך" פותחת בהדלקת נרות המנורה בבית המקדש. לכל משפחה, יש מנורה דולקת וזוהרת בבית: הבנים והבנות המאירים את חיינו. ואנו מדליקים בהם את האור, בחינוך הטוב שאנו מעניקים להם. והדין הוא, שהכהן צריך להדליק - "עד שתהא שלהבת עולה מאליה!" עד שהחינוך ישפיע, והמסר יקלט, והם יאירו ויזהירו מכח עצמם!!!!

אבל ההורים יודעים, שהם עושים את כל המאמצים, מעניקים את החינוך הטוב ביותר בבית, את כל האהבה, האור והחום, את כל התנאים והאמצעים - ואין בטחון מוחלט שהתוצאות הרצויות אמנם יושגו. שכן הילד חשוף גם לחברה, לרוח הרחוב, ולאווירה שבבית הספר. אז נכון שלא בכל בית ספר פשתה האלימות והסכנינות. אבל המתירנות והדיבור הקלוקל, ותופעות שליליות נוספות, אינן חסרות. ותשעים אלף התיקים של עבריינות נוער הם רק קצהו של קרחון, ה' ירחם. ומי מוכן להסתכן? הבה נהיה כנים עם עצמנו: האם נשלח את בנינו היקר, או בתנו היקרה, לשחק עם חברים טובים, נפלאים, שאח אחד שם חולה במחלה מדבקת? לא, ודאי שלא! לא ניקח סיכון. ולשלחם למוסד לימודי, לבית ספר, שיהיה שם ילד אחד, ולו אחד בלבד, שהוא בבחינת סיכון רוחני?! הרי זה מסוכן לא פחות, ואף יותר!

לפיכך, ומכיון שאנו משקיעים כה הרבה, ורוצים כל כך בטובתם של ילדינו, בפריחתם של פרחי החמד שלנו, עלינו ליכור בזמן הרשום לרשום למוסדות החינוך הטובים ביותר לשנת הלימודים הבאה. וכל ילד וילדה הם עולם בפני עצמו, וכל אחד יש להתאים את המקום המתאים לו ביותר. ולפי הפסוק "אל תמוש תורת אמוך".

"ישועתו של ידיד אמת" ב'

ספרו לר זכור

"בוודאי יושיט יעקב עזרה וסיוע לשלמה הלוי", קבעו יושבי קרנות, "וזו ההזדמנות שלו, להחזיר טובה תחת טובה".

- * "אי לכם שאינכם מכירים בטיבם וטבעם של הבריות", שחו כנגדם זקני היושבים, "אדרבה, דרכם של המקבלים שהם מפנים עורף למי שהיטיבו עמם, מה עצוב גורלו של שלמה" ... והם צדקו, צדקו בהחלט.

יעקב ספורטאש הפנה עורף ואטם אוזן ולב בפני מי שהיה מיטיבו ואיש חסדו במשך כשני עשורים.

כפיות טובה היא מידה נוראה ואיומה, אבל בליבו של יעקב ספורטאש היא היתה מצויה במידה גדושה.

הוא פשוט התעלם ממצוקתו של מי שעד לא מכבר נחשב ל"ידידו", השקיע את כל כולו בעסקיו המסועפים, ולא פזל אפילו בזווית עינו לעבר מצבו ההולך וחסר של שלמה טוב הלב.

שנתיים ימים חלפו מאז החלו עסקיו של שלמה להידרדר, ויותר ממה שהורע לו על מצבו הכלכלי הדחוק, מר היה לו על יחסו המשפיל של יעקב כלפיו. ההתעלמות הגסה, ההתנשאות חסרת הפשר, כל אלו העיקו על ליבו ואיימו להכריעו.

וביום י"ג ניסן של השנה השלישית לירידתו, מצא עצמו שלמה הלוי, העשיר המכובד לשעבר, יושב בביתו הריק ודמעות מרטיבות את לחייו.

"אח, ריבונו של עולם", לחש באלם קול, "במה אעשה את חג הפסח? מהיכן אשיג מצות ויין, בשר ודגים?"

הוא ניסה להסתיר את דמעותיו, אולם הללו לא נעלמו מעיני רעייתו.

- * "זוכר אתה את יעקב ספורטאש?" שחה לו, "זוכר אתה כמה סעד על שולחננו? כמה הסתייע בכספנו?"

- * "מה לך כי תזרי מלח על פצעיי? גנח שלמה, "וכי לא די לי בעוניי?"
- * "חלילה", השיבה האשה, גרונה נשנק, "אבל עצתי, כי תעלה אל ביתו ותבקש הלוואה. בטוחני כי לא ישיב את פניך ריקם. גם אם ירצה לסרב, לא יהיה לו האומץ לכך".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shalom for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות תבשיל

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהייה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הקדמה להלכות שהייה

א. לעיל (סימן רנב) נתבאר, שמותר להתחיל בעשיית מלאכה בערב שבת סמוך לכניסת השבת, אף על פי שאי אפשר שתסתיים המלאכה בערב שבת, אלא היא נמשכת והולכת מאליה עד שמסתיימת ביום השבת, ואין לחוש לכך שכליו ממשיכים לעשות המלאכה בשבת, מפני שאין האדם מצווה על שביתת כליו בשבת, ולא גזרו חכמים שמא יבוא להמשיך ולעשות המלאכה בשבת. אולם לענין הכנת תבשילים לסעודות שבת החמירו חכמים, ובאופנים מסויימים אסרו להשהות מערב שבת על האש קדרה שיש בה תבשיל, אפילו במקום שהיא מתבשלת מאליה בשבת, מפני שחששו חכמים שמא מתוך שירצה לזרו ולמהר את בישול התבשיל יחתה בנחלים להגביר את האש, ויעבור על איסור הבערה בשבת, ובתבשיל שאינו מבושל כל צרכו יעבור גם על איסור בישול בשבת, ולהלן יבוארו פרטי הדינים באיזה אופנים יש להקל ובאיזה אופנים יש להחמיר בהנחת תבשיל מערב שבת במקום שמתבשל שם בשבת.

שהייה מערב שבת על גבי כירה שיש בה נחלים

ב. בברייתא במסכת שבת (דף לו:) נחלקו חכמים וחנניה בענין אם מותר להשהות תבשיל מערב שבת על גבי כירה שיש בה נחלים בוערים, על מנת שיסתיים בישולו בשבת, ולדעת חכמים אסור לעשות כן, ואפילו אם התבשיל מבושל כל צרכו, כל שהוא מצטמק ויפה לו, (דהיינו שתוספת הבישול טובה לו), וכל שכן אם אין התבשיל מבושל כל צרכו, מפני שיש לחוש שמא יחתה בנחלים על מנת לזרו ולמהר את בישול התבשיל, ורק אם התבשיל מבושל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו, (דהיינו שתוספת הבישול אינה טובה לו), יש להקל. (ולהלן סעיף ו' יבוארו הגדרות מצטמק ויפה לו ומצטמק ורע לו).

שאספת ואזכה את כל התורמים בחלקי... אמר לו החכם: עצתך טובה היתה, לו הייתי בטוח שעדיין לא איבדת את חלקך בעוונותיך... ומי יודע אם לא לוית מהבורא יתר על חלקך בטובות שהרעיף עליך. אבל החכמים העוסקים בתורה מרבים חלקם, והתומכים בהם נוטלים בו חלק.

"ויקראו את שם המקום ההוא קברות תאווה" שאל רבי עזריה פיג'ו זצ"ל, בספרו "בינה לעיתים", שלכאורה היו צריכים לקרוא למקום בשם "קברות המתאווים". ותירץ, שכאשר בני ישראל ראו בעיניהם את סופם הנורא של אלו אשר התאוו תאוה, אחז בהם פחד נורא, ומתוך יראת ה', יראת החטא ויראת העונש, טעלה מהם כל תאוה. ואם כן, לא רק את האדם המתאווים קברו שם, אלא גם את התאוה עצמה...

"ויאמר ה' פתאום אל משה ואל אהרן ואל מרים" הרמב"ן ז"ל עמד על כך, מדוע היה כאן דיבור גם למשה עם אהרן ומרים, והרי בהמשך הדברים דיבר הקב"ה עם אהרן ומרים בלבד. וביאר הר"ן ז"ל בדרשותיו, שהתשובה רמוזה בפסוק זה עצמו, במלה "פתאום". והיינו, שכל הנביאים היו צריכים להכין את עצמם לנבואה - מלבד משה רבינו ע"ה, שהיה מוכן אליה תדיר, ותמיד עמד לפני ה'. לכן, כאשר הקב"ה נגלה עליהם פתאום, חלה הנבואה על משה רבינו, וממנו נמשך שפע נבואה גם על אהרן ומרים. כמו שמצינו שמשד רבינו כנס את שבעים הזקנים והקב"ה אצל מן הרוח אשר עליו - גם הם עלתה. כלומר, על ידו ובאמצעותו זכו וכן הוא בכל דור ודור, "דור לפי הפרנס", והמסתופפים בצילם של גאוני ורועי הדור - אשריהם ואשרי חלקם.

"אל תא רפא תא לה"

מדוע קיצר משה רבינו בתפילתו על אחותו? הסביר הרמ"ע מפאנו זצ"ל משום שחש שעד להבראתה תפסק נביעת באר מרים, ולא יהיו מים לעדה, והם יתאוננו ויחטאו - לפיכך התפלל בתכלית הקיצור.

"שטו העם ולקטו"

הרב שפתי כהן זצ"ל הביא דברי הוזהר הקדוש, כי "שטו" אותיות "ושט", וגם לשון שטות. וביאר, כי יש בגרון קנה לדיבור וגם ושט למאכל, והחכם עיניו בראשו, לדעת שבענין הוושט שוים האדם והבהמה, כי שניהם אוכלים למזונם, ומותר האדם מן הבהמה בדיבורו, אם יצלו לתפילה והלל לבוראו, וללימוד תורתו. והמן היה מזון רוחני, שעזר בלימוד התורה ובהשגת הרוחניות, כמו שאמרו במכילתא "לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן". ואילו הערב רב מאסו בתכונתו הרוחנית של המן שסייעה לדיבור ולקנה, ובחרו בגיוון המאכל ובוושט, ובכך גילו שטותם, שכבהמות נדמו, שכל מעיניהם באיבוסם.

"שטו העם ולקטו"

הרב כף החיים זצ"ל הביא דברי חז"ל, כי הצדיקים ירד להם מן לפני פתח ביתם וה"עם, הם הערב רב, היו צריכים לילך למרחקים לחפש אחר מזונם. וגם בהתקנתו למאכל היו חילוקי דרגות, לצדיקים היה המן כלחם ועוגות, והערב רב חייבים היו לטווחו בריחים ולדוכו במדוכה ברוב טירחה. וביארו לפי מה שאמרו רבותינו שלא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, ולפיכך הצדיקים שהקדישו עצמם לתורה, חסו מן השמים על זמנם וטירחתם והמציאו להם מזונם בלא עמל וטורח. ואילו הרשעים שלא עמלו בתורה היו צריכים להתיש יצרים בעמל מלאכה המשכח עוון.

וסיפר מעשה באחד משלוחי ארץ הקודש שהגיע לעיר אחת להתרים לטובת ישיבותיה. בא לפני אחד מעשירי העיר. אמר לו: ילך מר לכל שאר התושבים, ויגיע אלי לבסוף. עשה כן, ובא לפניו. שאלו העשירי: מעות אלו, לשם מה? אמר: לתמיכה בתלמידי חכמים. שאל העשירי: וכדי לאסוף מעות מכתת אתה רגלך ומאבד ימריך? אמר החכם: בכח מעות אלו לומדים חכמי הישיבה וזוכים לעולם הבא, ומזכים את התומכים בהם בחיי עולם. אמר לו העשירי: אם משום כך, הרי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. תן לי המעות

"מקום מסתור"

הַלְכוּת לַיְהוּדִים

רבי מנחם-מיינרל מוויטבסק היה ידוע בענוותנותו הקיצומה. בשנסע לארץ-ישראל עבר דרך פולנאה, והלך לבקר את רבי יעקב-יוסף בעל ה"תולדות". הוא בא אליו בלבוש מהודר. כשהוא מקישן מוסרת. להפתעת המקורבים, קיבלו רבי יעקב-יוסף בחביבות רבה, ובשיצא ממנו. הלך ללוותו עד מלונג.

לאחר מכן שאלוהו מקורביו על טיבו של אורח זה. הלבוש בבגדים מפוארים. השיב רבי יעקב-יוסף:

"למולך אחד הייתה מרגלית יקרה, והוא חש להניחה אפילו בחרד אוצריותיו, שמא תיגנב. מה עשה? טמנה במקום האשפה, ואיש לא העלה על דעתו ששם טמונה מרגלית יקרה. כך רבי מנחם-מיינרל - הוא שפל בעיניו בתכלית, ואת ענוותנותו הוא מסתיר דווקא בלבושי הגאווה".